

ronsana

REVISTA LOCAL D'INFORMACIO I FORMACIO

SANTA EULALIA DE RONSANA

OCTUBRE 1969

EDITORIAL

La empresa de «RONSA­NA», resulta que no es fácil. Si en los primeros números nos encontramos como un niño con zapatos nuevos, ahora nos encontramos con algo que es más que unos zapatos nuevos o un simple juguete. Tenemos entre manos un órgano de expresión, que puede servir para bien o para mal, según como lo usemos.

Y hemos utilizado nuestra revista, en ciertos casos, con poco acierto. Se han expresado cosas de todas clases: convenientes e inconvenientes. Se ha sido indulgente con ciertas ideas que se han publicado y con la forma como se han expresado. Pero ni muchas ideas eran justas, ni la forma de expresarlas, correcta.

Todo sirve de experiencia. Si «RONSA­NA», como decíamos en el editorial anterior, ha de ser expresión de la manera de ser del pueblo, no puede ser, ni un órgano donde se manifiesten solamente elogios envueltos con azúcar y miel, ni tampoco malos humores y críticas intemperantes.

Porque la vida de nuestro pueblo, no es ni una cosa ni la otra, ni las dos juntas. En nuestras relaciones normales, solemos ser correctos, y mantener un respeto mutuo, sin acideces. No digo que esto sea siempre así y por parte de todos. Ya sabemos que toda regla tiene sus excepciones. Y la regla consiste en que entre las personas exista cortesía y educación.

Nos hemos encontrado con un órgano de expresión, que muchos pueblos nos pueden envidiar, y hemos de saber utilizarlo correctamente. No puede ser plataforma desde la cual decir aquello que no solemos decir cara a cara. No ha de ser medio para expresar aquello que en la vida ordinaria no nos atrevemos a plantear.

Todo esto no ha de impedir que «RONSA­NA» plantee cuestiones y problemas vivos de nuestro pueblo y trate de situaciones críticas en las que existan opiniones encontradas. Porque ni lo cortés quita lo valiente, ni lo contrario.

De otra manera, si nos empeñamos en tratar nuestra revista como un juguete en manos de niños irresponsables, pronto lo habremos destruido. Y será difícil que nos traigan otro.

EL QUE PENSEM

Creure

És necessari que actuem segons el que creiem. Però per això hem de creure alguna cosa.

De Déu, dels homes, del nostre comportament, del cristianisme, de les altres tendències, del món... què en creiem? No trobeu que és important pensar en aquestes coses i valorar-les?

Em pregunto això perquè molt sovint no s'hi pensa, ni es valora. Segurament per comoditat: En la història hi han hagut temps en què ha dominat absolutament un únic criteri sobre aquells punts que hem dit. La gent ha cregut l'únic que creia veritable; no ha tingut necessitat de valorar el que per a tothom era indiscutible. Però també hi han hagut èpoques en què les doctrines eren diverses i totes discutides. En aquestes condicions la gent no «rebia» una única doctrina sinó que tenia de pensar i escollir la que veia que era millor. Això, és clar, vol més esforç.

El món en que vivim és així. No hi ha unitat sinó varietat. Sobre la religió, la moral... hi han moltes doctrines diferents. Fixem-nos-hi: és evident. Davant d'això és fàcil tancar els ulls i no preocupar-se'n. Però és necessari, encara que difícil, pensar-hi i seguir una doctrina; la que creiem millor.

Això no vol dir triar al primer cop d'ull una doctrina, la que ens és més simpàtica, sinó que aquest «pensar-hi» ha de ser seriós i, si convé, lent i llarg, però sempre —això sí— encaminat cap a la finalitat que es vol aconseguir. Això és la base sòlida per una ferma convicció en el que es creu.

Actuar

...I si creiem, tenim d'actuar segons el que creiem. Per comodat, també per poca valentia, o per altres causes, sovint no s'actua segons el que es creu. Hi ha qui, segons l'ambient actua o parla d'una o d'una altra manera, ben contradictòries. Moltes vegades això surt de la poca convicció. I això és fruit d'una reflexió poc profunda, sobre la nostra creença.

En el cristianisme

Crec que tota aquesta teoria es pot aplicar al cristianisme. Ens ho diu l'exemple d'aquells «cristians» que en la seva conducta accepten o canvien el que els convé, canviant així la fesomia de la seva fe; aquells que només refusen fredament coses i més coses, sense ni tan sols haver pensat en construir res: «És molt fàcil enderrocar una casa, és més difícil construir-ne una». Hi ha qui davant d'un cristià diu una cosa i davant d'un no cristià en diu una altra... No és la poca convicció la causa d'això?

El cristianisme, el món, necessita gent convençuda, que actui segons el que creu.

L. Galobart